

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad.T.Pomponivm Atticvm
liber vndecimvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistol. ad T. P. Atticum

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM
LIBER VNDECIMVS.
T. P. ATTICO.

Adest istic.

Cistophog.

Ime

Quibuscū.

Creui here
ditatem.
Multi
mis.

Accepi in
iurias.

Tea.

Opus.

CCEPI a te signatū libellū, quē Anteros attulerat, ex quo scire nī
hīl potui de nostris domesticis reb⁹, de quibus acerbissime afflictor:
q̄ q̄ eas dispēsauit, neq̄ adest istic, neq̄ vbi terrarū sit, scio. Oem autē
spem habeo existimationis, priuatarūq̄ rerū in tua erga me mīhī
perspectissima beneuolentia: quā si hīs tēporibus miseris, & extre-
mis p̄stiteris, hęc pericula, q̄ mīhī cōmunia sunt cū ceteris, fortius
feram: idq̄ vt facias te obtestor, atq̄ obsecro. Ego in Cistophoro,
in Asia habeo ad HS. bis, & vicies: huius pecunię p̄mutatione fidē
nostrā facile tuebere: quā quidē ego nisi expeditā relinquere putaf-
sem, credēs ei, cui tu scis iā pridē minime credere, cōmorat⁹ essem
paulisper, nec domesticas res impeditas reliquissē. ob eāq̄ causam serius ad te scribo, q̄ se-
ro intellexi, qd̄ timēdū esset. Te etiā, atq̄ etiā oro, vt me totū tuendū suscipias: vt si saluī
erunt, quibuscū sum, vna cū iis possim incolumis esse, salutēq̄ meā beneuolentię tuę acceptā
referre. Vale.
T. P. ATTICO.

Iteras tuas accepi pridie Nonarū Feb. eoq̄ ipso die ex testamēto creui hęc
reditatem: ex multissimis, & miserrimis curis est vna enata, si, vt scribis, ista
hereditas fidē, & famā meā tueri potest, quā qdē te intelligo etiā sine here-
ditate tuis opib⁹ defensurū fuisse. De dote qd̄ scribis, p̄ oēs deos te obtes-
tor, vt totā rē suscipias, & illā miserā mea culpa, & negligētia, tueare meis
opibus, si q̄ sunt, tuis, quibus molestū nō erit, facultatibus: cui qdē deesse oīa,
qd̄ scribis, obsecro te nolī pati. in quos em̄ sumptus abeūt fructus p̄diorū: Iā illa HS. LX. quę
scribis, nemo mīhī vnq̄ dixit ex dote esse detracta, nūq̄ em̄ essem passus. Sed hęc minima est
ex his iniuriis, quas accepi, de quibus ad te dolore, & lachrymis phibeor scribere. Ex ea pecu-
nia, q̄ fuit in Asia, partē dimidiā fere exegit. Tutius videbat̄ fore ibi, vbi est, q̄ apud publica-
nos. Q̄ me hortaris, vt firmo sim aīo, vellē posses aliqd̄ asferre, quāobrem id facere possem.
Sed si ad ceteras miserias accessit etiā id, qd̄ mīhī Chrysippus dixit parari (tu nihil significa-
sti de domo) q̄s me miserior vno iā fuit: Oro, obsecro, ignosce, nō possum plura scribere, quā
to mœrore vrgear, p̄fecto vides. Qd̄ si mīhī cōmune cū ceteris esset, q̄ vident̄ in eadē causa
esse, minor mea culpa videret̄, & eo tolerabilior esset. Nūc nihil est qd̄ cōsolet̄, nisi qd̄ tu es-
ficis, si mō etiā nūc effici pōt, vt nequa singulari afficiar calamitate, & iniuria. Tardius ad
te remisi tabellariū, q̄ potestas mittēdi nō fuit citius. Et nūmorū accepi HS. LXX. & vestimē-
torum qd̄ opus fuit. Quib⁹ tibi videbit̄, velim des literas noīe meo. Nosti meos familiares: si
gnum requirēt, aut manum: dices iis, me propter custodias teas vitasse. Vale.
T. P. ATTICO.

Vid hic agatur scire poteris ex eo, q̄ literas attulit: quē diutius tenui, quia
quotidie aliqd̄ noui expectabam⁹. Neq̄ nūc mittēdi vlla causa fuit, p̄ter eā,
de qua tibi rescribi voluisti. Qd̄ ad Cal. Quintil. ptinet, qd̄ vellē, vtrūq̄ gra-
ue est, etiā graui tēpore piculū tantę pecunię, & dubio rerum exitu, ista re
quā scribis, abrupta. Quare vt alia, sic hoc vel maxie tuę amicitie, beneuolē-
tięq̄ p̄mitto, & illius cōsilio, & voluntati, cui miserę cōsuluissē meli⁹, si tecū
olim corā potius, q̄ p̄ literas de salute nra, fortunisq̄ deliberauissē. Q̄ negas p̄cipuū mīhī
vllum incōmodū impendere, etsi ista res nihil habet cōsolationis, tamē etiā p̄cipua multa
sunt, q̄ tu p̄fecto vides grauissima esse, & me facillime vitare potuisse. ea tamē erūt minora,
si (vt adhuc factū est) administratione, diligētiāq̄ tua leuabunt. Pecunia apud Egnatiū est: sit
a me, vt est. Neq̄ em̄ hoc, qd̄ agitur, videtur diuturnum esse posse, vt scire iam possim, quid
maxime opus sit. etsi ego rebus omnibus, q̄ is quoq̄ in angustiis est, quicū sumus, cui ma-
gnam dedimus pecuniam mutuatam. opinor nobis, constitutis rebus, eā rem etiā honorī fore.
Tu, vt antea fecisti, velim, si q̄ erūt, ad quos aliqd̄ scribēdū a me existimes, ipse cōficias. Tuis
salutem dic. Cura, vt valeas. In primis vero id, qd̄ scribis, omnibus rebus cura, & prouide, ne
qd̄ ei desit, de qua scis me miserrimum esse. Idibus Iuniis, ex castris.
T. P. ATTICO.

Accipi ab Isidoro literas, & postea datas binas. ex proximis cognoui p̄dia nō venisse: videbis ergo, vt sustentet partim de Frusinatib. si mō futuri sumus, erit mihi res opportuna. Meas literas q̄ regris, impediō inopia rerū, quas nullas habeo literis dignas. quippe cui nec q̄ accidit, nec q̄ agunt, vllō modo p̄bent. Vtinā corā tecū olim potius, q̄ p̄ epistolas. Luctu, vt possum, tue or apud hos cetera: celer ipse fugi adhuc omne munus, eo magis, q̄ ita nihil poterat agi, vt mihi, & meis reb⁹ aptū eēt. Quid sit gestū noui, q̄ris: ex Isidoro scire poteris, reliqua nō vident esse difficiliora. Tu id velim, qd̄ scis me maxime velle, cures, vt scribis, vt facis. Me cōficit solitudo, ex qua etiā summa infirmitas corporis: qua leuata, ero vna cū eo, q̄ negotiū gerit, estq̄ in spē magna Brutus amicus, in causa versat acriter. Haftenus fuit, qd̄ caute a me scribi posset. De pensione altera, oro te omni cura considera, quid sit faciendū, vt scripsi his literis, quas Pollex tulit. Vale.

T.P. ATTICO.

Vē me causē mouerit, q̄ acerbē, q̄ graues, q̄ nouē, coegerintq; impetu magis quodā ai vti q̄ cogitatioe, nō possum ad te sine maxio dolore scribere. Fuerūt qd̄ tāte: fuit id, qd̄ vides. Effecerūt itaq; vt nec qd̄ ad te scribā de meis reb⁹, nec qd̄ a te petā, reperīā: rē, & sūmā negotii vides. Egdē ex tuis lris intellexi, & iis, q̄s cōmuniter cū aliis scripsisti, & iis, q̄s tuo noīe, qd̄ etiā mea spē videbā, te subdebilitatū, nouas rōnes tuēdi mei q̄rere. Qd̄ scribis placere, vt p̄pius accedā, iterq; p̄ oppida noctu faciā, nō sane video quēadmodū id fieri possit. Neq; n. ita apta habeo diuersoria, vt tota tēpora diurna in his possim cōsumere: neq; ad id, qd̄ q̄ris, multū interest, vtrū me hoīes in oppido videāt, an in via. Sed tamē hoc ipsum, sicut alia, cōsiderabo quēadmodū cōmodissime fieri posse videatur. Ego p̄pter incredibilē & animi, & corporis molestiam, cōficere plureis literas nō potui, his tñ rescripsi a q̄bus acceperā. Tu velim & Basilio, & q̄bus p̄terea videbit, etiā Seruilio, cōscribas, vt tibi videbit, meo noīe, q̄ tāto intervallo nihil oīno ad nos scriptis literis. Profecto intelligis rē mihi deesse de qua scribā, nō voluntatē. Qd̄ de Vatiniō q̄ris, neq; illi⁹, neq; cuiusq; mihi p̄terea officii deest, si reperire possent, qua in re me iuuaret, q̄ auersissimo a me animo patris fuit, eodē Corcyrā filius venit, inde p̄fectos eos vna cū ceteris arbitror. Vale.

T.P. ATTICO.

Sollicitum esse te cum de tuis, communibusq; fortunis, tū maxime de me, ac dolore meo sentio: qui quidē dolor meus nō modo nō minuitur cū sociū sibi adiungit dolorē tuū, sed etiā augetur oīno. Pro tua prudētia sentis, qua cōsolatione leuari maxime possim, probas em̄ meū consiliū, negasq; mihi quicq; tali tēpore potius fugiendū fuisse. Addis etiā (quod et si mihi leuius est, q̄ tuum iudiciū, tamē nō est) leue ceteris quoq; id est qui p̄odus habeant, factum nostrum probari. id si ita putarē, leuius dolerem. Crede, inquis, mihi. Credo eq̄dem, sed scio q̄ cupias minui dolorem meum. Me discessisse ab armis nunq; p̄nituit: tanta erat in illis crudelitas, tanta cum barbaris gentibus coniunctio, vt nō nominatim, sed generalit̄m proscripio esset informatā: vt iam omnium iudicio constitutum esset, omnium vestrum bona prādam esse illius victoriē, vestrum plane dico, nunq; enim de te ipso, nisi crudelissime cogitatum sensi. Quare voluntatis meae me nunq; p̄nitebit, consiliū p̄nitet. In oppido aliquo malle resedisse, quoad accerserer: minus sermonis subiissem, minus accepissem doloris, ipsum hoc me nō angeret. Brūduis iacere, in oīs partē est molestū: p̄pius accedere (vt suades) quo sine lictoribus, quos populus dedit, possum: qui mihi incolumi adimī non possunt: quos ego non paulisper cum bacillis in turbam conieci ad oppidum accedens, ne quis impetus militum fieret. recipio me tempore domo. te nunc ad oppidum, quoniam iis placeret modo p̄pius accedere, vt hac de re cōsiderarēt, credo fore auctores. Sic em̄ recipiunt: Cēsari nō modo de cōseruanda, sed etiā de augenda mea dignitate curē fore: meq; horrantur, vt magno animo sim, vt oīa summa sperē. ea spondēt, cōfirmāt, q̄ mihi qd̄ exploratiora essent, si remāsissem. Sed igerō p̄terita. Vide q̄so igit̄ ea, q̄ restāt, & explora cū istis: & si putabis opus esse, & si istis placebit, quo magis factū nostrū Cēsari p̄bet, q̄si de suorū sentētia factū: adhibeāt Treboni⁹, Pāsa, & si q̄ alii: scribātq; ad Cēsariē, me q̄qd̄ fecerī, de sua sentētia fecisse. Tullie meq; morb⁹, & imbecillitas corporis me exanimat, quā tibi itelligo magnē curē

Isidorus,

P̄terea,

Cū & tum

Generatim

Recipiunt.

Oīa summa.

De sua.

Epistol. ad T. P. Atticum

esse, qđ est mihi gratissimū. De Pōpeii exitu mihi dubiū nūq̄ fuit. Tāta em̄ desperatio rerum eius, omniū Regū, & populorū aīos occuparat, vt quocūq̄ venisset, hoc putare futurū. Non possum eius casum nō dolere: hominē em̄ integrū, & castū, & grauē cognoui. De Fānio cōsoler te: p̄niciosa loquebat̄ de māfione tua. Lucius vero Lētulus Hortēsiū domū sibi, & Cēsaris hortos, & Baias despōderat. Omīno hęc eodē mō ex hac parte fiūt, nisi q̄ illud erat infiniū. oēs em̄, q̄ in Italia remāferāt, hostiū numero habebant. Sed velim hęc aliquādo solutiore animo. Q. Fratrē audio p̄fectū in Asiā, vt deprecaret̄. De filio nihil audiui, sed q̄re ex Diocare, Cēsaris liberto, quē ego nō vidi, q̄ istas Alexandrinās literas attulit. Is dicit̄ vidisse an euntē an iam in Asia. Tuas literas, prout res postulat, expecto: quas velim cures q̄primū ad me p̄ferendas. Vale. III. Calen. Decemb.

T. P. ATTICO.

Rare mihi tuę literę sunt, q̄b̄ accurate p̄scripsisti oīa, q̄ ad me p̄tinere arbitrat̄ es. Factū igit̄, vt scribis istis placere, iisdē istis lictoribus me vtī, q̄ cōcessum Sestio sit: cui nō puto suos esse cōcessos, sed ab ipso datos. Audio. n. eū ea S. C. improbare, q̄ post discessum Tribunorū facta sunt. Quare poterit, si volet sibi cōstare, nostros lictores cōprobare, q̄q̄ qđ ego de lictorib̄, q̄ p̄ne ex Italia decedere sim iussus! Nā ad me misit Antonius exemplū Cēsaris ad se literarū, in q̄bus erat, se audiuisse Catonē, & L. Metellū in Italiā venisse, Romę vt essent palam: id sibi nō placere, ne qui motus ex eo fieret: p̄hiberiq̄ oīs Italia, nisi quorū ipse causam cognouisset: deq̄ eo vehemētius erat scriptū. Itaq̄ Antonius petebat a me p̄ literas, vt sibi ignoscere, facere se nō posse quin his literis pareret. Tū ad eū misi L. Lamiā, q̄ demonstraret illū Dolabellę dixisse, vt ad me scriberet, vt in Italiā q̄primū venire, ei⁹ me literis venisse. Tū ille edixit ita, vt me exciperet, & Lēliū nominatim, qđ sane nollē. poterat em̄ sine noīe res ipa excipi. O multas, & graueis offensiones: quas qđ tu das oprā, vt lenias: nec tñ nihil p̄ficis, quin hoc ipso minuis dolorē meū, q̄ vt minuas, tā valde laboras, idq̄ velim ne graue q̄sa p̄ssime facere. Maxime autē assequere qđ vis, si me adduxeris, vt existimē me bonorū iudiciū nō funditus pdidisse. q̄q̄ qđ tu in eo potes: nihil scilicet. Sed si qđ res dabit tibi facultatis, id me maxime cōsolari poterit, qđ nō qđ video nūc esse, sed si qđ ex euēris: vt hoc nunc accidit, dicebar debuisse cū Pōpeio p̄ficisci, exit⁹ illius minuit eius officii p̄termissi reprehensionem. Sed ex oībus nihil magis tñ desiderat̄, q̄ q̄ in Africam non ierim. iudicio hoc sum vsus, nō esse barbaris auxiliis fallacissimę gētis rēp. defendēdā, p̄sertim cōtra exercitū sepe victorem. Nō pbant fortasse. multos em̄ viros bonos in Africam venisse audio, & scio fuisse antea. Valde hoc loco vrgeor, hīc quoq̄ opus est casu: aliq̄ sint ex eis, aut si potest oēs, q̄ salutem antepōnāt, nā si p̄seuerāt, & obtinet̄, qđ nobis futurum sit, vides. Dices, quid illis si victi erunt! honestior est plaga. Hęc me excruciat̄. Sulpitii autē cōsiliū nō scripsisti, cur meo non antepōneres, qđ etsi nō tā gloriosum sit, q̄ Catonis, tñ piculo vacuū est, & dolore. Extremum est eorū, q̄ in Achaia sunt: ii tamē ipsi se hoc melius habēt, q̄ nos, q̄ & multi sunt vno in loco, & cū in Italiā venerint, domū statim venerint. Hęc tu p̄ge, vt facis, mitigare, & probare q̄ plurimis. Q̄ te excusas, ego vero & tuas causas nosco, & mea interesse puto, te istic esse, velut cū iis, q̄b̄ oportebit agas, q̄ erūt agēda de nobis, vt ea q̄ egisti. In primisq̄ hoc veli aīad uertas: multos esse arbitror, q̄ ad Cēsare detulerint, delaturive sint, me aut poenitere consiliū meī, aut nō pbare q̄ fiant. quorū etsi vtrūq̄ verū est, tamē ab illis dicit̄ animo a me alienato non q̄ ita p̄p̄erint, sed totū vt hoc Balbus sustēret, & Oppius, & eorū crebris literis illi⁹ voluntas erga me cōfirmet̄. & hoc plane vt fiat, diligētīā adhibebis. Alterū est, cur te nolim discedere, qđ scribis efflagitare. O rē miserā. Quid scribā! aut qđ velim! breue faciā. Lachrymę em̄ se subito pfuderūt. tibi p̄mitto, tu cōsule: tātū vide ne hoc tēporis tibi obesse aliquid possit. Ignosce, obsecro te, non possum p̄ fletu, & dolore diutius in hoc loco cōmorari. tantū dicam, nihil mihi gratius esse, q̄ q̄ eā diligis. Q̄ literas, q̄b̄ putas opus esse, curas dādas, facis cōmode. Q. Fratrē vidi, q̄ Sami vidisset patrē Sicyōe, quorū deprecatio est facilis. Vtinā illi, q̄ prius eū viderūt, me apud eū velint adiutū tātū, quātū ego illos vellē, si qđ possem. Qđ rogas, vt in bonam partē accipiā, si qua sint in tuis literis, quę me mordeāt, ego vero in optimam: teq̄ rogo, vt aperte quemadmodum facis, scribas ad me omnia, idq̄ facias q̄sapissime. Vale. XIII. Calendarum Iunii.

T. P. ATTICO.

Pōp. laus.

An eūtem
an &c.

Exemplū.

Nollem.

Euentis.

Aphri fallaces.

quo.

Vantis curis afficiar, et si pfecto vides, tamē cognosces ex Lepta, & Trebatio. maximas pœnas pēdo temeritatis mee, quā tu prudētiam mihi videri vis: neq; te deterreo, quo minus id disputes, scribasq; ad me q̄sepissime. non nihil. n. me leuat tuę literę hoc tēpore. Per eos, q; nostra causa volūt, valētq; apud illū, diligētissime cōrēdas est opus, p Balbū, & Oppiū maxie, vt de me scribāt q̄diligētissime. Oppugnamur em̄, vt audio, & a p̄sentib⁹ q̄busdam, & p literas. iis ita occurrēdū, vt magnitudo rei postulat. Furnius est illic mihi inimicissim⁹, qui misit filiū nō solū sui deprecatorē, sed etiā accusatorē mei. Dicitat se a me apud Cēsare oppugnari, qd̄ refellit Cēsar ipse, oēsq; eius amici: neq; vero desistit, vbicūq; est, oīa in me maledicta cōferre. Nihil mihi vnq; tā incredibile accidit, nihil in his malis tā acerbū. Qui ex ipso audissent, cū Sicyone palā multis audiētibus loquerēt nefaria q̄dā, ad me ptulerūt. Nostī genus huiusmodi hominū, etiā expertus es, fortasse in me id est oē cōuersum, sed augeo cōmōrādo dolorē, & facio etiā tibi. Quare ad illud redeo: cura, vt huius rei causa, dedita opera mittat aliquē Balbus, ad quos videbit, velim cures literas meo noīe. Vale. XIII. Cal. Ianu.

T. P. ATTICO.

Go vero & incaute, vt scribis, & celeri⁹ q̄ oportuit, feci, nec in vlla sum spe: q̄ppe q̄ exceptionib⁹ edictorū retinear: q̄ si nō essent sedulitate effectę & beneuolētia tua, liceret mihi abire in solitudines aliquas. Nūc ne id q̄dem licet. Quid autē me iuuat, q̄ ante inītū Tribunatū veni, si ipsum q̄ veni, nihil iuuat: Iā qd̄ sperē ab eo, q; mihi amicus nūq; fuit, cū iam lege etiā sim cōfect⁹, & oppressus: Iā Balbi ad me literę lāguidiores, multęq; multorū ad illū fortasse cōtra me. Meo vitio pereō, nihil mihi malī causa attulit: oīa culpa cōtracta sunt. Ego em̄, cū genus bellī viderē, imparata, & infirma oīa cōtra paratissimos, sciuerā qd̄ facerē, ceperāq; cōsiliū nō tā forte, q̄ mihi p̄ter ceteros cōcedēdū: cessimus, vel potius parui. Ex qb⁹ vnus qua mēte fuerit is, quē tu mihi cōmēdas, cognosces ex ipsius literis, quas ad te, & ad alios misit: quas ego nūq; aperuissem, nisi res acta sic esset: delat⁹ est ad me fasciculus: solus solui, si qd̄ esset ad me literarū. nihil erat. Epistola Vatiniō & Liguriō altera, Iussi ad eos deferri: illi ad me statim ardentes dolore venerūt, scelus hoīs clamātes. Epistolas mihi legerūt plenas omniū in me p̄borū. hic Ligurius furere. se em̄ scire summo illū in odio fuisse Cēsari: illū tñ nō modo fouisse, sed & tātā pecuniam illi dedisse honoris mei causa. Hoc ego dolore accepto, volui scire qd̄ scripsisset ad ceteros. Ipsi em̄ illi putauī p̄niciosum fore, si ei⁹ hoc tātū scelus p̄crebuisset. Cognouī eiusdē generis literas, ad te misit, quas si putabis illi ipsi vtile esse reddi, reddes: nil me ledet: nā q̄ resignatę sunt, habet opinor, ei⁹ signū Pōponia. Hac ille acerbitate inītio nauigatiōis cū vsus esset, tāto me dolore affecit, vt postea iacuerim: neq; nūc tā p̄ se, q̄ cōtra me laborare dicif. Ita oībus reb⁹ virge or, quas sustinere vix possum, vel plane nullo mō possum. quibus in miseris vna est p̄ omībus, q̄ istā miserā partu, patrimonio, fortuna oī spoliata relinqua. Quare te, vt polliceris, videre plane velim. aliū em̄ cui illā cōmēdē habeo neminē, qm̄ matri quoq; eadē intellexi esse parata, q̄ mihi. sed si me nō offendes, satis tñ habeto cōmēdatā, patruūq; in ea, quātū poteris, mitigato. Hęc ad te die natali meo scripsi. quo vtinā suscept⁹ nō essem, aut ne qd̄ ex eadē matre postea natū esset. plura scribere fletu phibeor. Vale.

T. P. ATTICO.

D meas incredibileis egritudines aliqd̄ noui accedit ex his, q̄ de Quinto Fratre ad me afferunt. P. Terētī⁹ me⁹ necessarius magnas operas in portu, & scriptura Asię p̄ Magno dedit. Is Q. Fratrē Ephesi vidit. VI. Id. Decemb. etiāq; studiose p̄pter amicitia nostrā inuitauit: cumq; ex eo de me cōtaret, cū sibi ita dixisse narrabat, se mihi eē inimicissimū, volumēq; sibi ostēdisse orationis quā apud Cēsare cōtra me esset habiturus. multa a se dicta cōtra ei⁹ amētia: multa etiā patris ei⁹ simili scelere, secū Quintū filiū locutū: cui⁹ furorē ex his epistolis, quas ad te misit, p̄spicere potuisti. Hęc tibi dolori esse certo scio, me quidē ex cruciat, & eo magis, q̄ mihi cū illis ne querēdi quidē locum futurū puto. De Africānis quidē rebus longe alia nobis, ac tu scripseras, nunciatur. Nihil em̄ firmitus esse dicūt, nihil paratius. Accedit Hispania, & alienata alia: legionum, nec vis eadē, nec voluntas. Urbane res pdite. Quid est, vbi acq̄escā: nisi q̄diu tuas literas lego. q̄ essent p̄fecto crebriores, si qd̄ haberes, quo putares meā molestia minui posse. Sed tñ te rogo, ne intermittas scribere ad me q̄cqd̄ erit, eosq;

Temeritas prudentia censetur.

Confero:

Eplę pro brofę.

Percrebescere.

Tulliolę cura.

Natalis Cicer.

P. Terētī⁹.

Odiū Q. Fra. i Cic.

Epistol. ad T. P. Atticum

qui mihi tam crudeliter inimici sunt, si odisse non potes, accuses tamen, non ut aliquid proficias, sed ut tibi me charum esse sentiant. Plura ad te scribam, si mihi ad eas literas, quas proxime ego ad te dedi, rescripseris. Vale. VII. Calendarum Februarii.

T. P. ATTICO.

Confectus.

Confectus iam cruciatu maximorum dolorum, ne si sit quidem, quod ad te debeam scribere, facile id exequi possem: hoc minus, quod res nulla est, quam scribenda sit: cum praesertim ne spes quidem vlla ostendat fore melius. Ita iam ne tuas quidem literas expecto, quamquam semper aliquid afferunt, quod velim. Quare tu quidem scribito, cum erit cui des. Ego tuis proximis, quas tamen iam pridem accepi, nihil habeo quod rescribam. longo enim interuallo video esse mutata omnia: illa esse firma quam debeant: nos stultitiae nostrae gravissimas poenas pendere Reip. Sallustio curanda sunt HS. XXX. quae accepi a Cn. Sallustio: velim videas, ut quam ad me pertinet, sine mora curent. De ea re scripsi ad Terentiam, atque hoc ipsum iam prope consumptum est. Quare id quoque velim cum illa videas, ut sit quam utamur. hic fortasse potero sumere, si sciam istuc paratum fore: sed prius quam id scire, nihil sum ausus sumere. Qui sit omnium rerum status noster, vides. Nihil est mali, quod non et sustineam, et expectem. Quarum rerum eo grauior est dolor, quo culpa maior. Ille in Achaia non cessat de nobis detrahere: nihil videlicet tuae litterae profecerunt. Vale. VIII. Iduum Martii.

Curanda HS. xxx. Qui pro quo.

Curanda HS. xxx. Qui pro quo. Curanda HS. xxx. Qui pro quo. Curanda HS. xxx. Qui pro quo.

Frater.

T. P. ATTICO.

Pendere animi.

Ephalio mihi a te literas reddidit ad octauum Id. Mar. vespere. Eo autem die mane tabellarios miseram, quibus ad te dederam literas, tuis tamen lectis literis, putavi tandem aliquid rescribendum esse: eo maxime, quod ostendit te pendere animi, quam rationem Caesaris allaturus perfectionis meae tamen, cum ex Italia discesserim, nihil mihi opus est noua ratione. Saepem enim ad eum scripsi, multisque madaui, non potuisse, cum cupissem, sermones hominum sustinere, multaque in ea sententia. Nihil enim erat, quod minus eum vellem existimare, quam me tanta de re non meo consilio usum esse. Postquam mihi litterae a Cornelio Balbo minore missae essent: illum existimare Quintus perfectionis fuisse (ita enim scripsit, qui nondum cognosset, quod de me Quintus scripsisset ad multos, etsi multa praesens in praesentem acerbe dixerat, effecerat tamen L. I. eo) his verbis ad Caesarem rescripsi. De Quinto Fratre meo non minus laboro, quam de me ipso, sed eum tibi commedare hoc meo tempore non audeo. Illud duntaxat tamen audeo petere abs te, quod te oro, ne quod existimes ab illo factum esse, quo minus mea in te officia constarent, minusve te diligerem: potiusque illum semper auctorem nostrae conjunctionis fuisse, meique itineris comitem, non ducem. Quare ceteris in rebus tantum ei tribues, quam humanitas tua, amicitiaque nostra postulat. Ego ei ne quod apud te obsidem, id te vehementer etiam, atque etiam rogo. Quare, si quod congressus fuerit mihi cum Caesare, etsi non dubito quin is lenis in illum futurus sit, idque iam declarauerit, ego tamen is ero, qui semper fui. Sed, ut video, multo magis est nobis laborandum de Africa, quam quod tu scribis confirmari quotidie magis ad conditionis spe, quam victoriae: quod vtrina ita esset. Sed longe aliter esse intelligo, teque ipsum ita existimare arbitror, aliter autem scribere non fallendum, sed confirmandi mei causa: praesertim cum adiungatur ad Africam etiam Hispania. Quod me admones, ut scribam ad Antonium, & ad ceteros, si quod videbit tibi opus esse, velim facias id quod saepe fecisti: nihil enim venit mihi in mentem, quod scribendum putem. Quod me audis erectior esse aetas, quod putas: cum videas accepisse ad superiores egritudines praclaras genere actiones. Tu tamen velim, ne intermittas, quoad ei facere poteris, scribere ad me, etiam si re de qua scribas, non habebis. Semp enim afferunt aliquid mihi litterae tuae. Galeonis hereditate creui. Duco enim cretionem fuisse simplicem, quoniam ad me nulla missa est. Vale. VIII. Id. Martii.

Quoad ei? Hereditate creui.

T. P. ATTICO.

¶ sint.

Murene liberti nihil adhuc acceperam literarum: sed P. Seruilius reddiderat eas, quibus rescribo. De Seruilius patris literis quod scribis, ite Quintum in Syria venisse, & quod ais esse qui nunciat: ne id quidem verum est. Quod certior te vis fieri, quo quisque in me animo sit, aut fuerit eorum, qui huc venerunt, neminem alieno intellexi. Sed quartum id mea intersit, existimare te posse certo scio. Mihi cum omnia sunt intolerabilia ad dolorem, tum maxime, quod in ea causam venisse me video, ut sola vtilia mihi esse videantur, quam semper nolui. P. Lentulum patrem Rhodi esse aiunt, Alexandriae filium: Rhodum quoque Alexandriae C. Cassium perfectum esse constat. Quintus mihi plures literas satisfacit, multo asperioribus verbis, quam cum grauissime accusabat. Ait enim se ex literis tuis intelligere, tibi non placere, quod

ad multos de me asperius scripsit. Itaque se poenitere, quod animu tuu offenderit, sed se iure fecisse. Deinde prescribit spurcissime, quas ob causas fecerit. Sed neque hoc tempore, nec antea patefecisset odium suum in me, nisi omnibus rebus me esse oppressum videret. Atque utinam vel nocturnis, quemadmodum tu scripseras, itineribus propius te accessissem. Nunc nec ubi, nec quando te sim visurus, possum suspicari. De coheredibus Suffidians nihil fuit, quod ad me scriberes: nam & equum postulant: & quicquid egisses, recte esse actum putaret. De fundo Frusinati redimendo iam pridem intellexisti voluntate meam. etsi tunc meliore loco res erant nostrae, neque mihi despaturi ita videbamur, tamen in eadem sum voluntate. in iis quemadmodum fiat, tu videbis: & velim quoad poteris, confideres, ut sit unde nobis suppeditent sumptus necessarii. Si quas habuimus facultates, eas tunc Pompeio, cum id videbamur sapienter facere, detulimus. Itaque tunc & a tuo villico sumpsimus, & aliunde mutuati sumus, cum Quintus quareret per literas, sibi nos nihil dedisse, quod neque ab illo rogati sumus, neque ipsi eam pecuniam aspeximus. Sed velim videas, quid sit quod confici possit, quicquid mihi de omnibus des consilii. & causam nosti. Plura ne scribam dolore impediatur. Si quid erit, quod ad quos scribendum meo nomine putes, velim, ut soles, facias: quotiesque habebis, cui des ad me literas, nolim pretermittas.

Vale. o

T. P. ATTICO.

Non me offendit veritas literarum tuarum, quod me tunc communibus malis, tunc precipuis oppressum, ne incipis quidem, ut solebas, consolari, faterisque id fieri iam non posse. nec enim ea sunt, quae erant antea: & ut nihil aliud, comites me, & socios habere putabam. Omnes enim Achaici deprecatores, itaque in Asia, quibus non erat ignotum, etiam quibus erat, in Africa dicuntur navigaturi. Ita propter Lepidum, neminem habeo culpae socium: quod tamen hoc meliore in casu est, quod iam est receptum. De me autem non dubito, quin ad Balbum, & ad Oppium scripserit: a quibus, si quid esset leuius, certior factus essem, tecum etiam essent locuti: quibuscum tu de hoc ipso colloquere velim: & ad me quod tibi responderint, scribas: non quod ab isto salus data quicquam habitura sit firmitudinis, sed tamen aliquid consilii: & prospici poterit. etsi omnium conspectum horreo, praesertim hoc genere, tamen in tantis malis quod aliud velim non reperio. Quintus pergit, ut ad me & Pansa scripsit, & Hircius: isque ite Africa petere cum ceteris dicitur. Ad Minutium parate scribam: cum tuas literas mittam, ad te scribam nunc quod egerit. HS. XXX. potuisse mirarer, nisi multa de Suffidians praedictis: & id video tamen, & expecto: quam videre, si villo modo potest res nostra, peruellere. iam extremum concludit: ibi facile est, quod quale sit, graue est existimare.

Vale.

T. P. ATTICO.

Voniam iustas causas affers, quod te hoc tempore videre non possim, quoniam quod sit mihi faciendum. Ille enim ita videtur Alexandria tenere, ut eum scribere etiam pudeat de illis rebus. Iam autem ex Africa iam affuturi videntur. Achaici ite ex Asia redituri ad eos, aut libero aliquo loco commoraturi. Quid mihi igitur putas agendum? Video difficile esse consilium: sum enim solus, aut cum altero, cui neque ad illos reditus sit, neque ab iis ipsis quicquam ad spem ostendat. sed tamen scire velim, quid censeas: id quod erat cum aliis, cur te, si fieri posset, cupere videre. Minutium. XII. sola curasse scripsi ad te antea: quod superest, velim videas ut curet. Quintus non modo non cum magna pace ad me, sed acerbissime me scripsit. Filius vero mirifico odio. nihil fingi potest mali, quo non urgeat. Omnia tamen sunt faciliora, quam peccati dolor, quod & maximus est, & eternus. Cuius peccati, si socios essem habiturus ego, quos putavi, tamen esset ea consolatio tenuis: sed habet aliorum omnium ratio exitum, mea nullum. alii capti, alii interclusi non veniunt in dubium de voluntate, eo minus scilicet, cum se expedierint, & una esse coeperint. ii autem ipsi, quod sua voluntate ad Fufium venerunt, nihil possunt nisi timidi existimari. Multi autem sunt, quod quocumque sunt, modo ad illos se recipere volunt, recipientes: quo minus debes mirari, non posse me tanto dolori resistere. solius enim meum peccatum corrigi non potest, & fortasse Lepidus: sed quod me id leuat: nam Cassius aiunt consilium Alexandria eundi mutauisse. Haec ad te scribo, non ut queas tu demere sollicitudinem, sed ut cognoscas, & quod tu ad ea affectas, quae me conficiunt. ad quae Gener accedit, & cetera, quae fletu reprimor ne scribam. Quin etiam Aesopi F. me excruciat: prorsus nihil abest, quin sim miserrimus. Sed ad primum reuertor: quod putes faciendum: occulte ne aliquo propius veniendum, an mare transeundum: nam hic maneri diutius non potest. Suffidians quare nihil potuit confici: genus enim conditionis eiusmodi fuit, in quo non solet esse controversia: cum ea pars, quod videtur esse minor, licitatione expleri posset. Haec ego non sine causa quod: suspicor enim coheredes dubiam nostram causam putare, & eo re in integro esse. Vale, Prudens Id. Maii.

Vale.

Facul. Cic. mutuo dat te Pompeio.

Quod ad quos.

Achaici de peccatores.

Resp. efm.

xii. f. HS. Quinti in Cic. odium. Dolor patet eternus.

Solius meum

Maneri imperio.

Epistol. ad T. P. Atticum

T. P. ATTICO.

Ta te em.

De obuiã
itione.

On meo vitio fuit hoc quod tempore, tante enim est peccatum, ut me ista epistola nihil consoletur: nam & exigue scripta haec est, & suspensiones magnas habet, non esse ab illo, quas animaduertisse te existimo. De obuiã itione ita faciam, ut suades. Neque enim valde aduersus eius opinio est: neque, si quae ex Asia veniunt, quaeque auditum esse dicunt de pace, cuius ego spe in hac fraude incidit. Nihil video, quod sperandum putet, nunc praesertim, cum ea plaga in Asia sit accepta, in Illyrico, in Cassiano negotio, in ipsa Alexandria, in Vrbe, in Italia. Ego vero, etiam si rediturus ille est, qui adhuc bellum gerere dicit, tamen ante reditum eius negotium confectum iri puto. Quod autem scribis quamdam letitiam bonorum esse commotam, ut sit auditum de literis, tu quod nihil praetermittis, in quo putas aliquid solatii esse: sed ego non adducor, quaeque bonum vllam salutem putare mihi tanti fuisse, ut ea peteret ab illo, & eo minus, quod huius consilium iam ne socium quod habeo quaeque, quae in Asia sunt, & rerum exitum expectat. Achaici etiam Fusio spe deprecationis afferunt. horum & timor idem fuit primo, quod meus, & constitutum mora Alexandrina causam illorum correxit, mea evertit. Quamobrem idem a te nunc peto, quod tu prioribus literis, ut si quod in praedictis rebus dispiceres, quod mihi putares faciendum, me moneres, si recipior ab iis, quod vides non fieri, tamen quoad bellum erit, quod agam, aut ubi sim, non reperio: sin iactor, eo minus. Itaque tuas literas expecto, easque ut ad me sine dubitatione scribas, rogo. Quod suades, ut ad Quintum scribam de his literis, facerem, si me quaeque istae litterae delectarent. Quidam scripsit ad me his verbis. Etsi ego, ut in his malis, Patris sum non inuitus, essent liberi, si frater tuus ea de te loqueretur, quae ego audire vellem. Quod ais illum ad te scribere, me sibi nullas litteras remittere, semel ab ipso accepit. ad eas Cephaloni dedi, quod multos menses tepestatibus retentus est. Quod Filium ad me acerbissime scripsisse, iam ante ad te scripsi. Extremum est, quod te oro, si putas rectum esse, & a te suscipi posse, cum Camillo communices, ut Tertiam moneatis de testamento. Tempora monent ut videat, ut satisfaciat quod debeat. Auditum ex Philotimo est, eam scelerate quodam facere: credibile vix est. sed certe si quod est quod fieri possit, prouidendum est. De omnibus rebus velim ad me scribas, & maxime quid scribas de ea: in quo tuo consilio egeo, etiam si nihil excogitas. id enim mihi erit per explorato. Vale. III. Nonarum Iun. T. P. ATTICO.

Teretia scelerate facit

Ternas.

Tulliae casum deflet.

Roperatibus tabellariis alienis, hac epistolam dedi, eo breuiore etiam, quod eram missurus meos. Tullia mea venit ad me pridie Id. Iun. de qua tua erga se obseruantia, beneuolentiaque mihi plurima exposuit, litterasque reddidit trinas. Ego autem ex ipsius virtute, humanitate, pietate, non modo eam voluptatem non cepi quam capere ex singulari filia debui, sed etiam incredibili sum dolore affectus, tale ingenium in tanta misera fortuna versari, idque accidere nullo ipsius delicto, summa culpa mea. Itaque a te neque consolationem iam, qua cupere te vti video, neque consilium, quod capi nullum potest, expecto: neque omnia cum superioribus sepe literis, tamen primis tetrasse intelligo. Ego cum Sallustio Cicerone ad Caesarem mittere cogitabam. Tulliam autem non videbam esse causam, cur diutius mecum tanto in communi moerore retinerem. Itaque Aemathiam, cum primum per ipsam liceret, eam remissurus. pro ea quemadmodum consolandis scripsisti per tanta eo me scripsisse, quod tu ipse intelligis responderi potuisse. Quod Oppium tecum scribis locutum, non abhorret a mea suspicionem eius oratio: sed non dubito, quoniam istis persuaderi nullo modo possit, ea quae faciunt, mihi probari posse, quoquo modo loquar. Ego tamen utar moderatiōe qua potero. quaeque quod mea interest, ut eorum odium subeam, non intelligo. Te iusta causa impediri quo minus ad nos venias, video, idque mihi valde molestum est. Illud ab Alexandria discessisse nemo nunciat: constatque ne praefectum quod illo quaeque post Id. Mar. nec post Id. Decemb. ab illo datas vllas litteras. ex quo illud intelligis de litteris ad V. Id. Feb. datis, quod inane esset etiam si verum esset, non verum esse. L. Terentium discessisse ex Africa scimus, Pestumque venisse. Quid is afferat, aut quomodo exierit, aut quod in Africa fiat, scire velim. Dicit enim per Nasidium ad me missus esse. Id quale sit, velim si inueneris, ad me scribas. De his rebus, quas mihi notas esse voluisti, ut scribis, faciam. Vale. XVIII. Cal. Quintil. T. P. ATTICO.

Putet.
Abhorret.

E illius ab Alexandria discessu nihil adhuc rumoris: contraque opinio, valde esse impeditum. Itaque nec mitto, ut constitueram, Cicerone: & te rogo, ut me hinc expeditas. Quoduis. n. supplicium leuius est hac mansuetudine. Hac de re & ad Antonium scripsi, & ad Balbum, & ad Oppium. Sive enim bellum in Italia futurum est, sive classibus uteretur, hic esse me minime conuenit: quorum fortasse utrumque erit. alterum certe intellexi omnino ex Oppii sermone, quem tu mihi scripsisti, quod istorum via

Liber. XI. Fo. CLVII.

esset: sed, vt eā flectas, te rogo. Nihil oīno iam expecto, nisi miserū. Sed hoc perditius, in quo nūc sum, fieri nihil potest. Quare cū Antonio loquere velim, & cū istis: & rem, vt poteris, expeditas, & mihi q̄primum de omnibus rebus rescribas. Vale. XII. Calendarum Quintil.

T. P. ATTICO.

Um tuis dare possem literas, nō p̄termisi, etsi, qd scriberem, nō habebā. Tu ad nos, & rarius scribis q̄ solebas, & breuius. Credo q̄ nihil habes, qd me putes libēter legere, aut audire posse. Verūtamen velim, quid erit, qualecūq̄ erit, scribas. Est aut vnū, qd mihi sit oprandū, si qd agi de pace possit, qd nulla equidē habeo in spe. sed q̄ tu leuiter interdū significas, cogis me sperare, qd oprādum vix est. Philotimus dicitur secedere Idib. Sextil. nihil habeo de eo ampli⁹. Tu velim ad ea mihi rescribas, quae ad te antea scripsi. Mihi tantū tēporis satis est, dum in pessimis rebus aliquid caueam, qui nihil vnq̄ caui. Vale. XI. Cal. Sextil.

Sperare.
Optare.

T. P. ATTICO.

D. VII. Calen. Septēb. venerat die. XXVIII. Seleucea Peria C. Treboniū, is q̄ se Antiochię diceret apud Cēsare vidisse Quintū fratrem cū Hircio, eosq̄ de eo, q̄ voluisset, ipetrasse nullo qdē negotio: qd ego magis gauderē, si ista nobis ipetrata q̄q̄ ad spem explorati haberent. Sed & alia timēda sūt ab aliis, & ab ipso, q̄ dant vt a dño: rursus in eiusdē sūt potestate, etiā Sallustio ignouit. Oīno dicit nemini negare, qd ipsum est suspectū. notionē eius differri. M. Gallius Q. fil. mācipia Sallustio reddidit. Is venit, vt legiones in Sicilia traduceret, & p̄tinus iturū Cēsare Patris. Qd si faciet, ego qd ante mallē, aliquo propius accedā. Tuas literas ad eas, q̄bus a te proxime cōsiliū petiui, vehemēter expecto. Vale. XVI. Calend. Septemb.

Iturum Patris,

T. P. ATTICO.

Cepi. VI. Cal. Septēb. literas a te, datas. XII. Cal. dolorēq̄, quē ex Quīti scelere iā pridē acceptū iā abiecerā, lecta ei⁹ ep̄la, grauissimū cepi. Tu, etsi non potuisti vllō mō facere, vt mihi illā ep̄istolā nō mitteres, tñ mallē nō eē misissam. Ad ea aut q̄ scribis de testamēto, videbis qd, & quo mō de nūmis, & illa sic scripsi tñ ego ad te antea, & nos, si qd opus erit, vtemur ex eo, de quo scribis. Ille ad Cal. Septemb. Arhenis nō videt fore. Multa eū in Asia dicuntur morari: maxime Pharnacis legio. XII. ad quā primū Sulla venit, lapidib⁹ egisse hominē dicit. nullā putat se cōmoturā, illū arbitranē p̄tinus Patris ī Sicilia. Sed si hoc ita est, huc veniat est necesse, ac mallē illū, aliquo em mō hinc euasissem. nūc metuo, ne sit expectādū, & cū reliquis etiā loci grauitas hinc miserrime p̄ferēda. Qz me mones, vt ea videā, q̄ ad tēpus accommodē, facerē, si res pateret, & si vllō mō fieri posset. sed in tantis nostris peccatis, tantisq̄ nostrorū iniuriis nihil est, qd aut facere dignū nobis, aut simulare possim. Sullana cōfers, ī q̄bus oīa gñe ipso p̄clarissima fuerūt, moderatione paulo minus tēperata. Hec autē eiusmodi sunt, vt obliuiscar, multoq̄ malim, qd oībus sit meli⁹, quoq̄ vtilitati meā iūxi. Tu ad me tñ velim q̄sapissime scribas, eoq̄ magis, q̄ p̄terea nemo scribit: ac si oīeis, tuas tñ maxime expectarē. Qz scribis illū p me Quinto fore placatiorē, scripsi ad te antea eū statim Q. fratri oīa tribuisse, nostri nullam mentionem. Vale.

Lapidibus egisse.

T. P. ATTICO.

Illigēter mihi fasciculū reddidit Balbi tabellari⁹. accepi. n. a te literas, q̄b⁹ videris vereri, vt ep̄stolas illas acceperim, quas quidē vellē nunq̄ mihi redditas. Auxerūt. n. mihi dolorē: si in aliquē incidissent, q̄q̄ noui attulissent. Quid. n. tā puulgarū, q̄ illius in me odiū: & gen⁹ hoc. literarū, qd nec Cēsare qdē ad istos videt misisse, q̄si quo illi⁹ improbitatē offenderet, sed credo, vt notiora nostra mala essent. Nā q̄ te vereri scribis, ne illi obsint, ei⁹ rei mereri, negari qdē se passus est de illo, qd qdē mihi molestū nō est: illud molesti⁹, istas ipetratio nes nostras nihil valere. Sulla, vt opinor, cras erit hic cū Messala. Currūt ad illū pulsi a milib⁹, q̄ se negāt vsq̄, nisi acceperit. ergo ille huc veniet. qd nō putabā. tarde qdē. itinera. n. ita facit, vt mltos dies in oppidū ponat. Pharnaces aut, quoquo mō agit, afferet morā. Quid mihi igit cēses: iā. n. corpore vix sustineo grauitatē calī hui⁹, q̄ mihi laborē affert in dolore. An his illuc eūtib⁹ mādē, vt me excusent: ipse accedā p̄pius: q̄so attēde, & me, qd adhuc sepe rogat⁹ nō fecisti, cōsilio iuuua. Scio rē difficilē esse, sed vt malis. etiā illud mea magni interest, te vt videā. p̄fecto aliqd profecero, si id acciderit. De testamēto, vt scribis, aīaduertes. Vale.

Vereri vt,

Vereri ne,

Epistol. ad T. P. Atticum

T. P. ATTICO.

Vod ad te scripserā, vt cū Camillo cōmunicares, de eo Camillus mihi scripsit, te cū eo locutū, tuas literas expectabā, nisi illud qdē mutari, si aliter est, & oportet, nō video posse: sed cū a nullo accepissem literas, desiderauī tuas. Et si putabā te certiorē factū nō eam modo valere, scripseras, n. te quodam valetudinis genere tentari. Augustus qdē Rhodo venerat. VIII. Id. Quint. Is nūciabat Q. fratrem ad Cēsare pfectū. III. Cal. Jun. Philotimū Rhodū prius die eius diei venisse, habere ad me literas, ipm Augustū audies, sed tardius iter faciebat, eo feci, vt eo celeriter eunti darē, quid sit in his literis nescio, sed mihi valde Q. frater gratulat. equidē in meo tāto peccato nihil, ne cogitatione qdē assequi possum, qd mihi tolerabile possit esse. Te oro, vt de hac miseria cogites, & illud, de quo ad te pxime scripsi, vt aliqd cōficiatur ad inopiā ppulsandā, & etiā de ipso testamēto. Illud quoq; vellē antea, sed oīa timuimus. Melius quidem in pessimis nihil fuit, dissidio aliquid fecissemus, vt viui vel tabularū nouarū nomine, vel nocturnarum expugnationum, vel Metellæ, vel omnium maiorum, ne res perisset, & videremur aliquid doloris virilis habuisse. Memini omnino tuas literas, sed & tempus illud, & si qd ius pstitit, nūc quidem ipse videt denūciare. Audiuimus, n. de statu Clodii, generum ne nostrū potissimum, vt hoc vel tabulas nouas, placet mihi igit, & est idē tibi nūcium remitti. Petet fortasse tertiam pensionē. Considera igitur tu, ne videlicet ab ipso nascatur: an prius ego, si vilo modo potuero, vel nocturnis itineribus experiar, vt te videam. Tu & hac, & si qd erit quod interfit me scire, scribas velim. Vale.

si quis.

T. P. ATTICO.

Ve dudū ad me, & q̄ etiā ante, ad Tullia de me scripsisti, ea sentio esse vera. Eo sum miserior, etsi nihil videbat addi posse, q̄ mihi non modo irasci grauissima iniuria accepta, sed ne dolere quidē impune liceat. Quare istud feramus, qd cū tulerimus, tñ eadē erunt perpetiēda, quæ tu, ne accidāt, vt caueamus, mones. Ea em̄ est a nobis cōtracta culpa, vt omni statu, omniq; populo eundem exitum habitura videatur, sed ad meā manū reddiderint: em̄ uero hac occultius agenda. Vide quæso etiā nūc de testamēto, qd tum factum, cum illa querere cœperat, nō credo, & cōmoti, neq; enim rogari, ne me quidem, sed quasi ita sit, qm̄ in sermone iā venisti, poteris eam monere, vt alicui cōmittat, cuius extra periculū huius bellī fortunas. Te quidē, tibi potissimū velim, si idē illa velle: quā quidē Celsio miserā in hoc timere de illo altero. Scio equidem venire nunc nil posse, sed seponi, & occultari possunt, vt extra ruinā sint eā, q̄ impēdet. Namq; scribis nobis nostræ, & tuæ Terentiæ fore parata tua, credo, nostra quæ poterunt esse: Si de Terētia autem (mitto cætera, quæ sunt innumerabilia) quid ad hoc addi potest? Scripseras, vt. XII. HS. permutaret. tantū esse reliquum de argēto. Misit illa CCLII. mihi, & ascripsit tantū esse reliquū. cū hoc tā parū de paruo detraxerit, pspicis qd in magna re fecerit: Philotimus nō modo nullus venit, sed ne p literas quidē, aut p nūcium certiorē facit me, quid egerit. Epheso qui veniūt, sibi se eū de suis cōtrouersis in ius aduentē vidisse nūciāt qdē, (ita em̄ verisimile est) in aduentū Cēsaris fortasse reiciuntur. Ita aut nihil puto eū habere, qd putet ad me celerius pferendū, & eo me magis esse despectū, vt etiā si qd habet, id nisi omnibus suis negotiis cōfectis ad me referre non curet. Ex quo magnū eqdē capio dolorē, sed non tantū, quātū videor debere, nihil em̄ mea minus interesse puto, q̄ qd illic afferat. id quā ob rē, te intelligere certo scio. Qz me mones de vultu, & oratiōe ad rem accōmodanda, etsi difficile est, tamen imperarem mihi, si mea quicq; interesse putarē. Qz scribis literis putare Afrīcanum negotiū cōfici posse, velim scriberes, cur ita putares, mihi quidem nihil in mentē venit, quare id putem fieri posse. Tu tamen velim, si quid erit, quod consolationis aliquid habeat, scribas ad me, sin, vt perspicio, nihil erit, scribas id ipsum. Ego ad te, si quid audiero, citius scribam. Vale. VIII. Iduum Sextil.

redierint.

tā nō par.
Nullus p
non.

T. P. ATTICO.

Assentior.

Acile assentior tuis literis, quibus exponis plurib⁹ verbis nullum te habere cōsiliū, quo a te possim iuuari. Cōsolatio certe nulla est, q̄ leuare possit dolorē meū. nihil est em̄ cōtractū casu, nam id esset ferendū, sed om̄ia fecim⁹ his errorib⁹, & miseriis & animi, & corporis: quibus proximi vrinā mederi maluissent, q̄ obesse. Quāob rē, quoniam neq; cōsiliū tui, neq; consolatio

Liber. XII. Fo. CLVIII.

nis cuiusq; spes vlla mihi ostenditur, nō queram hęc a te posthac. tantū velim, ne pristinum hoc officiū intermittas. scribas ad me quicq; veniet tibi in mētē, cū habebis cui des, & dum erit ad quē des, qđ lōgū nō erit. Illum excessisse Alexātria rumor nō est firmus, ortus ex Sulpitii literis, quas euntes postea nuncii cōfirmarūt. qđ verū, an falsum sit, qm̄ mea nihil inter est, vtrū malim, nescio. Qđ ad te iā pridē de testamēto scripsi apđ epistolas, velim vt possim aduersus ego huius miserā ea facultate cōfectus cōficiari. nihil vnq; simile natū puto, cui si qua re cōsulere aliquid possum, cupio a te admoneri. Video eādē esse difficultatē, quā in cōsilio, datē ante, tamen hoc me magis sollicitat, q̄ oīa. In pensione secūda ceci fuim⁹, aliud malē. sed p̄terit. Te oro, vt ī pditis reb⁹, si qđ cogi, cōficiq; pōt, qđ sit ī tuto, ex argēto, req; satis multa, ex supellectile, des operā. Iā em̄ mihi videt̄ adesse extremū, nec vlla fore cōditio pacis, ea; q̄ sunt etiam sine aduersario peritura. Hęc etiam, si videbitur, cum Terētia loquere op̄ portune. Non queo omnia scribere. Vale. III. Nonarum Quintil.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER DVODECIMVS. T. P. ATTICO.

Ndecimo die postq̄ a te discesserā, hoc literularū exarauī egrediēs e Villa ante lucē, atq; eo die cogitabā in Anagnino, postero aut̄ in Tusculano. ibi vnū diē. V. Cal. igit̄ ad cōstitutū, atq; vtinā cōtinuo ad cōplexū meē Tullie, ad osculū Atticę possim currere. Qđ quidē ipsum scribe queso ad me, vt dū cōsisto in Tusculano, sciam qđ garrat in rusticatu, qđ scribat ad te: eiq; interea, vt scribis, salutē annūciabis, itēq; Pylie. & tñ, etsi cōtinuo cōgressuri sum⁹, scribes ad me, si quid habebis. Cū cōplicarē hanc epistolā, noctu Abundus ad me venit cū epistola tua tabellariis, qua lecta, de Atticę febricula scilicet valde dolui. Reliqua, q̄ expectabā ex tuis literis, cognoui omnia.

Sed q̄ scribis igniculū matutinū, *γερονικώτερον* est memoriola vacillare. Ego enim. III. Calendarum Axio dederam, tibi. III. Quinto, quo die venissem, idest. V. Calē. Hoc igit̄ habebis, noui nihil, quid ergo opus erat epistola: quid cū corā sumus, & garrimus qđ in buccā venit: est p̄fecto qđā λέξι, que habet, etiā si nihil subest, colloquutione ipsa suauitatē. Hic rumor est T. Murcū periisse naufragio. Asiniū delatū viuū in manus militū, nauēis delatas in Vtricā refiatu hoc. Pōpēiū nō cōparere, nec in Balearibus omnino fuisse, vt Patier⁹ affirmat. sed autor nullius rei quisq;. Habes, q̄ dū tu abes, locuti sunt. Ludi interea Preneste. Ibi Hircius, & isti oēs. & quidē ludi dies octo. que cœne: que delitię: Res interea fortasse trāfacta est. O mīros hoīes. At Balbus ædificat, *τι γὰρ αὐτῶν μέλας*; Verū, si q̄ris hominē, hominī nō recta, sed voluptaria querēti, nōne *εβίωται*; Tu interea dormis. Iā explicādū est *πρόβλημα*, si qđ actu rus sis. Si queris quid putē, ego fructū puto. Sed qđ multa: iam te videbo, & qđē, vt spero, de via recta ad me. Simul. n. & diē Tyrannionī cōstituemus, & si qđ aliud. Vnum te puto min⁹ blādū esse, q̄ me: & si vterq; nostrū est aliquādo aduersus aliquē, inter nos certe nunq; sumus. Audi igit̄ me hoc *ἀποκρίτως* dicente. ne viuā mi Attice, si mihi nō modo Tusculanum, vbi certe sum libēter, sed *μακάρων νῆσοι* tāti sunt, vt sine te sim totos dies. Quare obduret hoc triduū, vt te quoq; ponā in eodē *πάθει*, qđ ita est p̄fecto. Sed velim scire, hodie ne statim de auctione, & quo die venias, ego me interea cū libellis. At moleste fero Vennoniū me historiā nō habere. Sed tñ ne nihil de re, nomen aliud, quid Cęsar: treis habet cōditiones, aut emptio ne ob hastā, perdere malo (etsi p̄ter ipsam turpitudinem, hoc ipsum puto esse perdere:) aut delegatione in mācipe annua die, quis erit, cui credā: aut qñ ipse Metonis annus veniet: aut Veteni cōditiones emissem. *σκέψαι* igitur. Ac vereor, ne iste iam auctionem nullam faciat, & sedulo iis factis Clipso subsidio currat. ne talis vir *ἐλογισῶς μεδίσα*. O gratas tuas mihi, iucundasq; literas, quid queris: Restitutus est mihi dies festus. Angebar em̄, qđ Tiro *ἐμβριέσει* te sibi esse visum dixerat, addam igit̄, vt cęses, vnum diem. sed de Catone *πρόβλημα ἀρχιμύδων* est, non assequor, vt scribam, qđ tui conuiuā: non modo libenter, sed etiam æquo animo legere possint. Quin etiam, si a sententiis eius dictis, si ab omī voluntate, consiliisq; quæ de Rep. habuit, recedam, *ἐβδω* velim grauitatē, constantiamq; eius laudare, hoc ipsum tñ est odiosum *ἀκρομα*. Sit, sed vere laudari ille vir non potest, nisi hęc ornata sint. qđ ille ea

Exarauī.

Cōplicare epistolam. Igniculus. Seniorum memoriola

Problema.

Beatorū in sulæ. Vennoniū historia.

Delegatio in mācipe.

Problema Archimedion.